

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงาน

운명을
보는
회사원

|| ธรรมดา 7 ||
| ตัดต้นเกิดม |

มีชะตาเป็น
ร่างทรง

Youngwan [暎完] เยยบ
เบญจ แบล XOXO วาด

พบบทที่ 1

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

7

Youngwan [映完]

เขียน

บทกวี

แปล

XOXO

วาด

ก ล ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“แต่ไหนแต่ไรมา คัศตฺรภายในอันตรายที่สุดใช้ไหมครับ
ดังนั้นผมไม่ใช่คัศตฺรของท่านรองประธานใหญ่หรอก”

- Youngwan

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ผมแค่อยากเป็นพนักงานธรรมดา แต่ดันเกิดมาใส่ชุดเป็นร่างทรง 7

운명을 보는 회사원

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

운명을 보는 회사원 & OFFICE WORKER TO SEE THE DESTINY

By Youngwan (映完)

Copyright © 2020, Youngwan (映完)

Thai Translation Copyright © 2024, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with Youngwan (映完) c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6621-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันต์

บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี • บรรณาธิการต้นฉบับ สุรชาติพย์ สัตย์เจริญ • บรรณาธิการภาษาเกาหลี อารยา ตุ่นหา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์, สุวิสา เล็กเล็ด • พิสูจน์อักษร ชวัญ เปรมิกา

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรรรัตน์ รูปสูง, สิวาธร จิวโสม, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ยิ่งเข้ามาืบบทบาทในแวดวงธุรกิจและการเมืองมากขึ้นเท่าไร เพียวเลิบบของ ยองฮุนก็ยิ่งแหลมคมมากขึ้นเท่านั้น หลังจบหนี้แค้นให้โจชียอนเรียบร้อยแล้ว เป้าหมายต่อไปของยองฮุนคือการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่ใกล้เข้ามา ทว่าการปรากฏตัวของโอซองกรุปอันยิ่งใหญ่ที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับยองฮุนอย่างชัดเจนก็ทำให้การเลือกตั้งครั้งนี้ทวีความเข้มข้นขึ้นอย่างคาดไม่ถึง!

การแข่งขันระหว่างโอซองกรุปกับยองฮุนมีเดิมพันด้วยตำแหน่งผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่ใครจะคิดว่าต้นสายปลายเหตุที่แท้จริงเป็นเพราะรองประธานใหญ่คังแจชิกแห่งโอซองกรุปต้องการ *ฮยองจุน* ไปเป็นลูกเขยถึงได้พยายามบีบบังคับชินยองไฟแนนเชียลทุกวิถีทาง มีหรือที่ยองฮุนจะยอมเสียพาร์ตเนอร์คนสำคัญไป แถมฮยองจุนยังตั้งใจจะแต่งงานกับมินฮีซึ่งเป็นเลขาฯของเขาอีก ต่อให้งานนี้ต้องปะทะกับยักษ์ใหญ่อย่างโอซองกรุป ยองฮุนก็ไม่หวั่นไหวเลยสักนิด

ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามเป็นถึงผู้มีอิทธิพลในแวดวงธุรกิจระดับประเทศที่ต่อกรไม่ได้ง่าย ๆ ยองฮุนกับฮยองจุนจะใช้วิธีใดเพื่อเอาชนะอีกฝ่าย ก็ต้องมาลุ้นไปด้วยกันในเล่มนี้แล้วละ!

Levon

234

คนชนะได้ทุกอย่าง [3]

“วายฮันคยองริสอร์ตด่วนจับเธอ”

โจชียอนใช้แว่นขยายอ่านหนังสือพิมพ์อยู่สักพัก ก่อนวางแว่นลงเมื่อเห็น ยองฮุนเข้ามา

“มาแล้วเธอ”

“ครับ ผมต้องขึ้นเครื่องตอนบ่ายเลยริบมา”

“ขึ้นเครื่อง? ไปทำงานนอกสถานที่หรือไง”

“ครับ พอดีมีเรื่องที่ต้องไปจัดการที่ประเทศไทยนิดหน่อย”

“อยู่นาดูสินะ อึม ยังหนุ่มยังแน่นก็ควรจะทำงานให้หนักเข้าไว้ อายุเยอะ ค่อยเที่ยวเล่นก็ยังไม่สาย เวยายังมีอีกมาก เตียวจะกลายเป็นมนุษย์ไร้ประโยชน์”

“อย่าพูดแบบนั้นสิครับ”

“ฉันพูดเรื่องจริงทั้งนั้น พอไม่ได้ช่วยเหลือสังคม ฉันก็รู้สึกตัวตัวเอง ไร้ประโยชน์ แฮ่ ถึงจะสงสัยว่าเจ้าหนีนอกระบบจะช่วยอะไรสังคมได้ แต่ถ้า ไม่มีคนอย่างพวกฉัน พวกเจ้าของกิจการขนาดย่อมก็จะต้องปิดกิจการ”

“ผมทราบครับ”

“อย่าการคิมซังซอลติดต่อนฉันมา ไอ้เจ้าชยของชอกมันให้ข้อมูลอัยการ เรื่องคดีทำร้ายร่างกายเพื่อกำจัดพ้อมันสินะ ถึงขั้นเตรียมใบตรวจสุขภาพแล้ว เกลียกล่อมบอดี้การ์ดที่เคยอยู่ข้างๆ ตอนทำร้ายร่างกายมาด้วย หึ...ทั้งๆ

ที่เห็นไอ้เด็กนั้นพยายามทำทุกอย่างเพื่อจะเอาพ่อตัวเองเข้าคุก แต่ทำไมหัวใจฉันมันถึงได้โล่งขนาดนี้นะ”

“โล่งอกหรือครับ”

โจซียอนหัวเราะเสียงดังอย่างอารมณ์ดีและย้อนถาม

“นายเห็นว่าฉันเสียใจหรือ”

“พูดตามตรงก็ใช่ครับ”

“ถ้านายว่าอย่างนั้นก็จริง แต่ที่ฉันโล่งอกมันก็เป็นความจริงเหมือนกัน พอรับสายอัยการคิมซังซอล ฉันก็รู้สึกเหมือนร่างกายอ่อนแรงแปลกๆ ตอนนั้นมันคงจะถึงเวลาแล้วละ นายนี้มันเก่งจริงๆ หลังจากได้เห็นขมขื่นของจินตนากรทั้งเป็นด้วยตาตัวเอง ฉันก็ตายตาหลับแล้ว เยี่ยมมาก”

ต่อให้ดูดวงชะตาก็ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าจะตายวันไหนเวลาใด

อย่างไรก็ตาม ครั้งนี้ไม่ใช่แค่เพราะดูดวงชะตาได้ถูกต้อง แต่เพราะเจ้าตัวใกล้จะบรรลุความปรารถนาของตัวเองแล้ว จึงรู้สึกหมดแรงเท่านั้น

เนื่องจากการล้างแค้นที่หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณยามชราดำเนินมาถึงปลายทางแล้ว หากบอกว่าตอนนี้กำลังเตรียมพร้อมสำหรับความตายก็ไม่ใช่การพูดเกินจริงเลย

“ทุกอย่างยังไม่จบ อย่าเพิ่งคิดถึงเรื่องนั้นสิครับ”

“หึๆ...ทำไม กลัวฉันจะตายเร็วเกินไปหรือไง”

“ยังไม่ถึงครอดูหนังที่ค้างไว้ให้จบก่อนไม่ใช่หรือครับ”

“ใช่ ฉันต้องดูหนังให้จบ แต่หลังจากได้รับโทรศัพท์จากอัยการนั้นก็คิดแบบนั้นขึ้นมา ว่าตอนนี้น่าจะตายตาหลับแล้ว ขอบใจจริงๆ”

“...”

“โล่งอกที่นายไม่ยกอันคยองริสอร์ทหรือเซยองซึซึให้คนอื่นแล้ว”

“ผมว่าจะยกให้ประธานชง แต่ขนาดมันใหญ่เกินกว่าจะให้ครับ”

“แค่ธนาคารออมทรัพย์ก็เพียงพอแล้วสำหรับบยองชาน คนอย่างหมอนั่นนะ ถ้าได้ฟรีๆ แล้วจัดการไม่ได้มันก็ปล่อยทิ้ง ต้องได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเองถึงจะดูเลติจันออกดอกออกผล”

“ถูกต้องครับ”

“ฉันมองขาดละสิ”

“ครับ เก่งกว่าหมอดูทั่วๆ ไปซะอีก”

“หึๆ...คนแก่ก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์ไปซะหมดหรอกนะ แล้วจะเอาอย่างไรกับคิมซังซอล คิดจะเลี้ยงต่อหรือไง ได้ยินมาว่าฝันสูงมากเลยหนิ”

ยองฮุนส่ายหน้าหนึ่งๆ

“เขาไม่ใช่คนก่อปัญหาครับ แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะเป็นใหญ่ในสำนักงานอัยการเหมือนกัน ถ้าช่วยดึงเข้าสู่เวทีการเมืองในตำแหน่งที่เหมาะสมก็จะยืนหยัดได้ด้วยความสามารถของเขาเอง ดังนั้นจึงไม่มีอะไรต้องใส่ใจมากครับ”

“ถ้าฉันที่บอกว่าจะช่วยให้ได้ลงเลือกตั้งแบบสัดส่วนก็ไม่ใช่เรื่องโกหกนะสิ”

“สัญญาไว้แล้วก็ต้องรักษาสัญญาสีครับ เพียงแต่ผมไม่ได้ช่วยรับประกันอันดับก็เท่านั้นเอง”

“อ้าว ฮ่าๆๆ! มีคนใจร้ายแบบนี้ด้วยหรอ ถ้าตกอันดับมันจะมีประโยชน์อะไรละ”

“ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้ยุ่งยาก แต่อำนาจของพวกผมมีข้อจำกัดในการให้ความช่วยเหลือครับ ถ้าฝันผลักดันจริง ๆ ก็อาจจะดึงอันดับขึ้นได้ แต่มันจะกลายเป็นภาระต่อกรู๊ปครับ”

“แล้วยังไงต่อ”

“ให้เขาเลือกครับ ว่าจะภวานาให้การจัดอันดับที่ไม่รู้ผลลัพธ์แน่ชัด หรือจะลองไต่เต้าขึ้นมาจากการเลือกตั้งเขตที่แข่งขันกันอย่างดุเดือดดูสักตั้ง”

“นายคิดว่าหมอนั้นจะเลือกอะไร”

ยองฮุนแยมยิ้ม

“ถึงศักยภาพจะไม่มากพอ แต่เขาเป็นคนที่มีความกล้าและมุ่งมั่นพอสมควรครับ ถึงได้กล้าสบประมาทประธานใหญ่ขามยองจินของเซยองกรู๊ป”

“ฉันก็แปลกใจเหมือนกัน พอดูจากการพูดโดยที่ไม่คำนึงถึงอนาคตแล้วฉันก็ถึงขั้นคิดว่า ‘หมอนี่มันลืมตัวหรือเปล่า’ ด้วยซ้ำ”

“ถึงจะมีดวงได้รับราชการ แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าตอนเลือกตั้งได้เจอกับใครร่วมมือกับใคร ถึงจะตัดสินว่าได้หรือไม่ได้ครับ”

“ไม่รู้ว่าจะเลือกตั้งชนะหรือไม่ชนะนั่นหรอ”

“อย่างที่ผมบอกครับ ถึงจะมีดวงได้รับราชการ แต่ก็ไม่ใช่คนที่เส้นทางในอนาคตราบรื่นเหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะฉะนั้นผมเองก็รับประกันไม่ได้เหมือนกันครับ”

โจซียอนพยักหน้าอย่างเสียดายเล็กน้อย

“นั่นสินะ”

“อยากให้อัยการคิมซังซอลไปได้ดีเหวอครับ”

“เอาจริง ๆ ก็ใช่ ถึงฉันจะไม่ไว้ใจแล้วก็เกลียดพวกอัยการมาทั้งชีวิต แต่ยังไงก็ได้รับความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ก่อนตาย ฉันเลยอยากให้หมอนั้นได้ยึดไหล่กับเขาบ้างสักหน่อย”

“ผมจะคอยจับตามองอยู่ห่าง ๆ ครับ”

โจซียอนหัวเราะออกมาทันทีเหมือนแค่นั้นก็พอใจแล้ว

เพราะคนอย่างยองฮุนพูดเองว่าจะคอยจับตามองอยู่ห่าง ๆ ต่อให้ไม่ได้ประสบความสำเร็จมากก็คงไม่พังทลายหรอก

ทำทางนั้นทำให้ยองฮุนเอียงศีรษะด้วยความสงสัย

“ทำไมผู้อาวุโสไม่ถามถึงปัญหาของลูกหลานตัวเองเลยล่ะครับ”

“ถามแล้วยังไง นายจะตอบเหวอ”

“ผมบอกปัญหาเรื่องสุขภาพได้ครับ”

“อ้อ...จริงสิ มีเรื่องนั้นด้วยสินะ ฉันนี่โง่จริง ๆ นึกว่าแค่ยกมรดกมหาศาลให้พวกลูก ๆ ก็เรียบร้อยแล้ว โง่ลึนดี”

โจซียอนบอกวันเดือนปีเกิดของลูกตัวเองทันที

จากนั้นยองฮุนจึงเขียนสิ่งที่ควรระวังและหลีกเลี่ยงที่ละข้อ ชายชราพับกระดาษแผ่นนั้นเก็บอย่างทะนุถนอม

ก่อนจะแอบถาม

“ไม่มีอย่างอื่นนอกเหนือจากเรื่องสุขภาพเหวอ”

“เรื่องอื่นรู้ไปก็ไม่มีอะไรดีหรอกครับ แค่เกิดมาพร้อมดวงโชคลาภและปกป้องทรัพย์สินที่มีไว้ได้ ก็ไม่ขาดเหลืออะไรแล้ว ผู้อาวุโสไม่จำเป็นต้องกังวลเลยครับ”

“อืม ใช่...แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

“ถ้าฉันผมขอตัวก่อนนะครับ”

ทันทีที่ย่องฮุนลุกขึ้น โจชียอนก็เดินเข้ามาหาและสวมกอดเขาไว้

“ขอบคุณมาก ขอบคุณ...”

“ไม่เป็นไรครับ”

โจชียอนลูบหลังของฮุนอย่างนั้นพักหนึ่ง

โดชุยอนกัดเล็บตัวเอง

ยิ่งการสอบสวนของอัยการดำเนินต่อไปเท่าไร เธอก็ยิ่งร้อนใจว่าสมุดบัญชีของนักกฎหมายอาจถูกเปิดเผยออกมาได้ทุกเมื่อ

ถึงจะมีแค่ชื่อข้าราชการระดับล่างและนักการเมืองไม่กี่คนถูกเปิดเผยออกมาเท่านั้น แต่หากมีเรื่องสมุดบัญชีที่เกี่ยวกับนักกฎหมายถูกปล่อยออกมา เธอก็ไม่กล้าหาญพอจะต้านแรงปะทะ

ประชาชนกำลังแสดงความผิดหวังอย่างมากกับข่าวอื้อฉาวที่เกิดขึ้นกับพรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้าน หากชื่อของสามีเธอปรากฏในข่าวละก็...

ชีวิตของ สส.โดชุยอนคงจบลงตรงนี้นั่นเอง

ถ้าเป็นประเด็นอื่นก็อาจจะขัดขวางการสืบสวนของอัยการ หรืออย่างน้อยคงพอตรวจสอบได้ว่ากำลังดำเนินการสืบสวนอย่างไร แต่สำหรับประเด็นนี้ไม่อาจถามได้ง่ายๆ เพราะหากเข้าไปก้าวก่ายทีมสืบสวนแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจจะโดนกล่าวหาว่าคิดจะแทรกแซงการสืบสวน

“รอนานแล้วเหอะครับ”

ระหว่างที่โดชุยอนกำลังกลัดกลุ้มใจ สส.ซอนโบยุนก็เดินเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มบางๆ

“เปล่าค่ะ”

“ดูเครียดมากเลยนะครับ”

สีหน้ายิ้มแย้มของ สส.ซอนกวนประสาทจนทำให้ สส.โดชวยอดคิ้ว

“ส่วนทางท่าน สส.ก็คงจะมีเรื่องดีๆ ไซ้ไหมคะ ดูเหมือนตอนนี้น้อยอียโดจะโดนระเบิดลงนะ แต่ทำไมสีหน้าท่าน สส.ถึงได้แจ่มใสขนาดนั้นล่ะคะ”

“หือ จั๊นเหอะครับ สงสัยผมจะดีใจที่ได้เจอ สส.โดนะ”

สส.ซอนไม่สามารถซ่อนความตื่นตันไว้ในใจได้

ว่ากันตามตรง เมื่อเห็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนี ต่อให้นอนหลับ ก็สมควรตื่นขึ้นมาพร้อมรอยยิ้ม

แน่นอนว่าเป็นเรื่องน่าเศร้าที่สมาชิกในพรรคเดียวกันมีส่วนเกี่ยวข้องกับ เรื่องอื้อฉาวในสมุดบัญชีนั้น แต่ก็ไม่ได้สร้างความเสียหายมากนัก เพราะพรรค ฝ่ายค้านเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเช่นเดียวกัน

ต่อให้ประชาชนจะเหมารวมว่านักการเมืองเป็นเหมือนกันหมดทุกคน แต่ ไม่ว่าอย่างไรการเลือกตั้งก็ต้องดำเนินต่อไป ประชาชนจึงทำอะไรไม่ได้นอกจาก ลงคะแนนเสียง

สุดท้ายพอเวลาผ่านไปก็จะเหลือแค่นักการเมืองที่ไม่ได้มีชื่ออยู่ในสมุดบัญชี ดังนั้นสถานการณ์ครั้งนี้ไม่ได้เลวร้ายไปเสียหมด

นอกจากนี้ยังมีศัตรูที่ยกสองมือยอมแพ้แบบนี้อีกจึงอดยิ้มออกมาไม่ได้

แต่การท้วงติงของ สส.โดก็ทำให้เขาตระหนักถึงความผิดพลาดของตัวเอง จึงควบคุมอารมณ์และจัดการสีหน้าทันที

“คิดจะทำยังไงคะ”

“หมายถึงอะไรครับ”

“ฉันถามว่าจะจัดการสถานการณ์นี้ยังไงคะ เรื่องนี้เป็นปัญหาที่พรรครัฐบาล และฝ่ายค้านต้องร่วมมือกันข้ามผ่าน ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะมานั่งชมแม่น้ำระหว่าง ข้าม¹ นะคะ”

“ไม่รู้สิครับ ถ้าผลการสอบสวนของอัยการออกมา คนทำผิดก็ควรถูกลงโทษ ส่วนพวกเราที่ไม่ได้เกี่ยวข้องก็แค่มาลองคิดกันว่าจะทำยังไงไม่ให้เกิดเรื่องแบบนั้น ขึ้นอีกก็พอแล้วไม่ใช่หรือครับ”

สส.โดซุยอนกัตรึมฝิปากขณะมอง สส.ซอนแสรังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

เมื่อรู้สึกได้ว่าการพูดอ้อมค้อมไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น เธอจึงกำมือแน่น ก่อนจะอ้าปากพูด

“ฉันรู้แน่ะคะว่าคนของพรรครัฐบาลที่สามารถเข้าใกล้การสืบสวนครั้งนี้ได้มาก

¹ ลักษณะการมองเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งผ่าน ๆ อย่างไม่สนใจเพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

ที่สุดคือใคร”

“คนนั้นคือผมหรือครับ”

“ค่ะ ได้ยินมาว่าเมื่อวานขึ้นท่าน สส. เพิ่งดื่มเหล้ากับหัวหน้าทีมสืบสวนอย่างสนิทสนมด้วยนี่ค่ะ”

นักการเมืองดื่มเหล้ากับหัวหน้าทีมสืบสวนผู้รับผิดชอบคดีที่อ่อนไหวแบบนี้มันเหว

ไม่มีทางดูดีในสายตาคนภายนอกแน่นอน

สส. ชอน โบน ยอมรับความจริงว่าตัวเองโดนเล่นงานเข้าแล้ว

“รู้ได้ยังไงครับ”

“ถึงร้านเหล้าจะเข้มงวดเรื่องความปลอดภัยแค่ไหน แต่หน้าตาของ สส. ชอน ก็เป็นที่รู้จักกว้างขวาง ต้องระวังให้มากกว่านี้นะค่ะ”

สส. ชอน ตาค้างตัวเองในใจ

อันที่จริงกรรมการผู้จัดการชเวยองฮุนก็บอกแล้วว่าเวลาที่ต้องการมีติดลับๆ ให้มาใช้โรงแรมตัวเองได้ แต่ปัญหามาจากที่เขาใช้ร้านเหล้าไวโอเล็ตในย่านชองดัมเพราะไม่อยากพึ่งพานักธุรกิจบ่อยนัก

พวกพนักงานที่ร้านเหล้าอาจจะเก็บความลับอย่างรอบคอบ แต่ดูเหมือนจะมีคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับ สส. โดอยู่ท่ามกลางบรรดาลูกค้าที่มีเพียงไม่กี่คนในวันนั้นด้วย

แน่นอนว่าหากเขาปฏิเสธ อีกฝ่ายก็คงจะตั้งต้นต่อไปไม่ได้เพราะไม่มีหลักฐาน แต่ถ้าถูกซุบซิบนินทาด้วยข่าวแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องดีต่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งต่อไป

“เฮ้อ ให้ตายสิ... ต้องการอะไรครับ”

“จัดการแค่นี้ก็พอแล้วนี่ กรุณาหยุดเพียงเท่านี้เถอะค่ะ”

สส. ชอน นึกยิ้ม

“ห้ามทำมากกว่านี้? ถ้าถึงขั้นกำหนดไคต์ไลน์มาเรียบร้อยแล้ว ก็ควรจะบอกเหตุผลด้วยไม่ใช่หรือครับ”

“หมายถึงให้ฉันยื่นเชือกล่ามคอให้ท่าน สส. ด้วยตัวเองนั่นหรือคะ”

“นั่นก็เกินไปหน่อย แต่จะมาขอให้ยุติการสืบสวนโดยที่ไม่บอกเหตุผล

มันสมเหตุสมผลแล้วหรือครับ”

“ถ้าเรื่องไปไกลเท่าไร ประชาชนก็มีแต่จะยิ่งรังเกียจการเมืองมากขึ้นเท่านั้นละ”

“...”

สส.ซอนโบยุนจ้องเธอหนึ่งๆ

สส.โดอีตัดกับสายตานั้นจึงพูดออกมาเหมือนหนไม้ไหว

“ท่าน สส.จะลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งหน้าใช่ใหมะะ งั้นมาทำข้อตกลงกันดีไหม”

“ว่ามาสิครับ”

สส.ซอนกอดอก

ท่าทางเหมือนบอกว่าเป็นลองพูดมา แต่ในใจเขากลับกำลังกระวนกระวายเพราะไฟที่เธอถือนั่นค่อนข้างอันตรายสำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่เขาเสี่ยงเอาไว้

“ถ้ายอมยุติการสืบสวนสมุดบัญชีที่มีชื่อนักการเมืองไว้แค่นั้น ฉันจะไม่ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีค่ะ”

“เฮ้อ...คงไม่ได้เสนอเพราะคิดว่าการสละสิทธิ์เป็นคู่แข่งของผมคือไฟที่ยอดเยี่ยมใช่ใหมะครับ”

“ฟังให้จบก่อนสิคะ ฉันสละสิทธิ์การลงสมัครประธานาธิบดีครั้งนี้ แต่หลังจากเสร็จสิ้นการเลือกตั้งประธานาธิบดี ฉันจะเป็นประธานพรรคค่ะ ถ้าช่วยทำให้ฉันเป็นประธานพรรคได้ ฉันจะเก็บเรื่องที่ท่าน สส.ดื่มเหล้ากับหัวหน้าทีมสืบสวนครั้งนี้ไว้จนวันตายเลยคะ”

สส.ซอนโบยุนเอียงศีรษะ

“แล้วคุณล่ะ”

“ฉันจะช่วยให้ท่าน สส.ได้เป็นประธานาธิบดีไงคะ เป็นไงบ้างคะ ถ้าประมาณนี้ก็เป็นไฟที่น่าลองเปิดดูไม่ใช่หรอ”

“ก็เชื่อว่าจะเจรจากันไม่ได้นะครับ”

จะเชื่อได้แค่ไหนว่า สส.ผู้มีอิทธิพลของพรรคฝ่ายค้านจะหยิบยื่นความช่วยเหลือมาให้กัน

เขารู้สึกสงสัยในทีแรก ก่อนชอบใจที่อีกฝ่ายบอกว่าจะช่วยทำให้เขาได้ตำแหน่งประธานาธิบดี

แน่นอนว่ามันเป็นเรื่องที่เจรจกันได้อย่างที่บอกไป

“ไม่ยากเลยล่ะ ยิ่งเิงการสืบสวนตอนนี้ก็ทำให้อัยการเรียกความไว้วางใจจากประชาชนมาได้อีกครั้งอยู่แล้ว ต่อให้หยุดอยู่แค่นี้ก็ไม่มีใครว่าอะไรหรอกคะ ในทางกลับกัน ภายในสำนักงานอัยการก็คงอยากให้ทีมสืบสวนจบเรื่องแบบพอดีๆ นะคะ”

“มันใจเหรอครับ”

“ค่ะ ฉันมั่นใจ พวกเขาคงจะอยากจบเรื่องแบบเงียบๆ โดยไม่ทำให้เรื่องมันใหญ่ไปมากกว่านี้ค่ะ”

“รู้ไหมครับว่าคำนั้นมันหมายความว่ายังไง”

“รู้สึกะ บางทีถ้าท่าน สส.ยอมทำตามที่ผมบอก อัยการสูงสุดกับพรรคพวกของเขาอาจจะทยอยลาออกกันตามลำดับ เรื่องนั้นฉันจัดการเองค่ะ ถ้าช่วยทำให้มันจบแบบนั้นได้ ทีมสืบสวนตอนนี้ น่าจะขอบคุณท่าน สส. เป็นอย่างมากเลย นะคะ”

สส. ชอนโบยุนก้มหน้าครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะพูด

“ผมจะลองคิดดูครับ”

หว่างคิ้วของเธอขมวดแน่น

“จะลองคิดดูั้นเหรอคะ”

“มันเป็นประเด็นที่หนักเกินกว่าจะตัดสินใจตรงนี้ครับ”

สส. โดซ่มกลับความหงุดหงิดอย่างสุดความสามารถแล้วย้อนถาม

“จะใช้เวลาคิดถึงเมื่อไหร่คะ”

“พ่วงี้เวลานี้จะสรุปให้ฟังครับ”

อันที่จริงไม่มีเหตุผลให้ต้องยื้อเวลาเป็นวัน แต่เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าควร จะยุติการสืบสวนตามที่ สส. โดซวยอนยื่นข้อเสนอมาดีหรือไม่

อย่างน้อยก็ต้องปรึกษากฎการผู้จัดการช่วยเหลือของขุนก่อนถึงจะตัดสินใจได้

เพราะชอนโบยุนไม่ต้องการทำอะไรหุ่นหันปล้นเล่นจนต้องท่างเหงากับ เอชเอสกรุ๊ป

235

คนชนะได้ทุกอย่าง [4]

“ไอ้พวกเวอร์อีย! สารเลวกันทั้งหมด!”

รองประธานใหญ่โอเซจุนอาละวาดพังข้าวของในห้องทำงานของตัวเอง
ตอนที่เริ่มเสนอให้แต่งตั้งประธานกรรมการในการประชุมคณะกรรมการ
ก็ยังรู้สึกขมใจ ทว่าท้ายที่สุดเมื่อชื่อของฮยองจุนถูกเสนอแล้วมีคนยกมือให้
เกินครึ่ง เขาก็ไม่อาจแยกแยะได้ว่าเป็นความจริงหรือความฝัน

เพราะมันน่าเหลือเชื่อเกินไป

ใครๆ ต่างก็มองว่าตนคือผู้สืบทอดกรุปโดยชอบธรรม แต่กลายเป็นว่า
เด็กที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันสืบทอดกลับถูกเลือกให้เป็นประธานกรรมการ
ของกรุป นี่ไม่ใช่เรื่องสมเหตุสมผลเลยสักนิด

พอเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น เขาก็ไม่อยากยอมรับว่าเป็นความจริง

หลังจบการประชุมคณะกรรมการ เขาเรียกกรรมการที่อยู่ฝั่งตัวเองมา
รวมตัวและวางแผนหาทางพลิกเกม

อย่างไรก็ตาม กฎข้อบังคับของบริษัทระบุว่า จะได้รับการแต่งตั้งเมื่อมี
ผู้เห็นชอบมากกว่าครึ่ง เพราะฉะนั้นต่อให้ใช้สมองมากแค่ไหนก็ไม่สามารถพลิกมติ
ของที่ประชุมคณะกรรมการได้

หลังจากเวลาผ่านไปก็ตระหนักได้ว่า สิ่งที่เหลืออยู่ในมือของตนมีเพียงหุ้น
ของบริษัทเท่านั้น

เนื่องจากเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่ยังคงมีอิทธิพลต่อบริษัท ถ้าเห็นช่องโหว่ของอีฮยองจุนแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจดึงบริษัทกลับมาได้อีกครั้ง

ทว่าสิ่งสำคัญคือความพ่ายแพ้ในตอนนั้น

ฮยองจุนที่ได้เป็นประธานกรรมการคงจะขยายหุ้นของตัวเองและพยายามหาพันธมิตรมาไว้ข้างตัวมากขึ้น

ยิ่งเวลาผ่านไปเท่าไร ความเป็นไปได้ในการดึงบริษัทกลับมาที่ยังลดลงเท่านั้น

เท่ากับว่าตอนนี้ตัวเองเป็นแค่พ่อม่ายที่มีแต่เงิน หากไม่โกรธจนเลือดขึ้นหน้าก็คงแปลก

ทำลายข้าวของไปได้สักพักก็เริ่มหอบจึงพยายามปรับลมหายใจ ก่อนจะรีบกดโทรศัพท์แล้วโทรออก

“ฉันเอง”

“พี่ชาย~ นึกแล้วว่าต้องโทรมา”

อาจเป็นเพราะชนะสงคราม น้ำเสียงของประธานอีเซมินจึงเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

“มาเจอกันหน่อย”

“เฮลิ เจอกันที่บริษัทคงไม่ได้...มีร้านอาหารตรงวังซิมนี่ที่เคยไปอยู่บ่อยๆ ใช่มั้ย เจอที่นั่นแล้วกัน”

“ได้”

รองประธานใหญ่อีเซจุนตัดสินใจและเปิดประตูออกไปอย่างฉุนเฉียว เหล่าพนักงานที่กำลังวุ่นวายเพราะข่าวใหญ่ที่เกิดขึ้นต่างตัวแข็งเป็นหิน และพากันลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว รองประธานใหญ่อีเซจุนพูดกับเลขาคนหนึ่ง

“เก็บกวาดข้างในด้วย”

“รับทราบค่ะ”

เลขาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ปิดปากเงียบ

ตอนแรกเธอตั้งใจจะแจ้งเรื่องพิธีเข้ารับตำแหน่งของประธานกรรมการอีฮยองจุน แต่คิดว่าถ้าพูดเรื่องนั้นออกมาตอนนี้ อาจจะเป็นการฆ่าตัวตายเลยยังตัวเองไว้ แต่รองประธานใหญ่อีเซจุนก็สังเกตได้อยู่ดี

เขาจ้องเลขาอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์ ก่อนจะเดินออกจากห้องรองประธานใหญ่

“เฮ้อ...”

เลขาหมดแรงทรุดตัวลงบนเก้าอี้ ส่วนพนักงานที่เหลือก็ปล่อยลมหายใจที่กลั่นไฉ่นั่งลงเช่นกัน

“หัวหน้าฝ่าย พวกเราจะเป็นยังไงต่อหรือคะ”

หนึ่งในพนักงานของฝ่ายเลขาถามขึ้น

ถ้าเป็นนิสัยเวลาปกติคงจะโดนตำหนิต่อหน้าไปแล้วว่าพูดจาไร้สาระ แต่พอเห็นการกระทำของรองประธานใหญ่โอเซจุนวันนี้ก็ส่ายศีรษะ

“ไม่รู้สิ”

“พวกเราคงไม่ได้จบแค่นี้ใช่ไหมคะ”

“จะไล่ออกเลยเหรอ รอดูก่อนเถอะ...”

หัวหน้าฝ่ายเลขานั่งลงพลงทำสีหน้าเคร่งขรึม

เพราะรู้ว่าถ้าจะมีใครสักคนในฝ่ายนี้ที่มีโอกาสถูกไล่ออก ตัวเองก็คือคนที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด

“มาเร็วแหละเนี่ย ใครเห็นคงนึกว่ามาตามหาเมียที่กำลังนอกใจ”

ประธานโอเซจินแยมยิ้มเมื่อเห็นรองประธานใหญ่โอเซจุนมารออยู่ก่อนแล้ว ดูท่าจะรีบมากทีเดียว เพราะตั้งแต่ที่อีกฝ่ายติดต่อมาหา เวลาก็ผ่านไปไม่ถึงสามสิบนาทีด้วยซ้ำ

ยิ่งกว่านั้น พอนั่งลงและลองยกกาทัมเหล้าขึ้นมา ก็ดูเหมือนจะดื่มไปครึ่งหนึ่งแล้วด้วย

“ดื่มคนเดียวเหรอ”

“แล้วจะให้ฉันดื่มกับใคร มองสิ ที่นี้มีใครอยู่ไหม”

“ซ็อกน่าดูเลยสินะ หึ... พี่รู้หรือเปล่า ตั้งแต่ฉันเกิดมาก็เหมือนจะเพิ่งเคยเห็นพี่ร่อนรนแบบนี้ครั้งแรก ไม่แน่ใจว่าตอนที่ยังจำความไม่ได้เคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นไหม...แต่แปลกตาดี”

“มันคือของขวัญที่นายมอบให้ฉันไม่ใช่หรือไง”

“ฉันซาบซึ้งนะที่พี่พูดแบบนั้น เพราะจริง ๆ ฮยองจุนมันเอาสปอตไลท์ไปหมด จนเครียดอยู่ว่าจะทำยังไงดีถ้าทุกคนมองข้ามฉัน”

“สนุกไหมล่ะ ฉันแพ้แล้วสนุกไหม”

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะ ก่อนหน้านั้นพวกเราเพิ่งทะเลาะเหมือนจะฆ่ากันตายนี่นา ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามพ่ายแพ้ไปแบบนี้ มันก็ต้องสนุกสิ จะชอบใจแทบตายก็เป็นเรื่องปกติด้วยซ้ำ”

รองประธานใหญ่อีเชจุนรินมักกอลลีลงในแก้วตัวเอง โดยไม่แสดงอาการหัวเราะต่อการล้อเลียนของประธานอีเซมิน

ถ้าแกลังก็ต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบถึงจะแกลังสนุก แต่พอฝ่ายตรงข้ามไม่แสดงอารมณ์อะไร ประธานอีเซมินจึงไม่แกลังต่อและรับกามารินมักกอลลีใส่แก้วตัวเองเช่นกัน

รองประธานใหญ่อีเชจุนกระดกมักกอลลีรวดเดียวก่อนจะกล่าว

“ฉันเคยคิดว่าว่าสักวันอาจจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เคยคิดว่าตัวเองอาจจะแพ้ก็ได้ แต่สุดท้ายก็คิดว่าตัวเองคงชนะ เพราะมันเป็นบริษัทที่พ่อสร้างขึ้นมาแล้วยกให้ฉัน ฉันเข้าใจว่านายอาจจะรู้สึกแะ เพราะนายเองก็เป็นลูกของพ่อเหมือนกัน” เขาดื่มมักกอลลีที่เหลือในแก้วก่อนจะพูดต่อ

“หลังจากรู้ว่าฮยองจุนค่อย ๆ ดึงคนไปเป็นพวก ฉันก็คิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าจะขอความช่วยเหลือจากนายดีไหม”

“แต่ก็ไม่ได้ทำหิ”

“อืม ฉันพลาดเอง เพราะนี่กว่าจะใช้อำนาจตัวเองจัดการฮยองจุนได้แต่อย่าเข้าใจผิดล่ะ ไม่ใช่เพราะฉันไม่อยากแบ่งมรดกเลยไม่ขอความช่วยเหลือจากนาย แต่เป็นเพราะฉันไม่อยากให้นายรับรู้ถึงความพ่ายแพ้ของฉัน”

ประธานอีเซมินแค้นหัวเราะ

“หิ! โอเค ตอนนั้นน่าจะเป็นอย่างนั้น แต่การรับรู้ทุกอย่างแล้วยังเมินคำขอร้องของฉันหลังจากพ่อตาย มันก็เป็นเพราะความโลภของพี่นั่นแหละ”

รองประธานใหญ่อีเชจุนยอมรับอย่างง่ายดาย

“ใช่ นายพูดถูก สุดท้ายมรดกของพ่อก็อยู่ในมือฉัน ฉันเลยไม่มั่นใจว่าจำเป็นต้องยกมันให้นายแล้วแบกรับความเสี่ยงหรือเปล่า”

“ต้องแบกรับความเสี่ยงงั้นหรือ”

“ฉันไม่ไวใจนาย ลองคิดดูสิว่าตอนนั้นน้องสะไภ้เป็นยังไง จำไม่ได้หรอกว่าเธอเคยไล่ต้อนฉันว่าจะร่วมมือกับฮยองจุน ถ้าฉันไม่ยอมแบ่งมรดกของพ่อให้ตอนนั้น”

“จำได้ดี คิดว่าเมียฉันไล่ต้อนแต่พี่เธอ ฉันก็โดนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นแค่แบ่งก็จบแล้วหนิ เมียก็คงไม่มากวนใจฉันอีก แล้วก็ไม่ได้พี่ด้วย”

“มรดกมันไม่ใช่ปัญหา ถ้านายได้หุ้นแล้วร่วมมือกับฮยองจุนขึ้นมา ฉันก็สูญเสียเงินจนไม่เหลืออะไรเลยนะสิ”

ประธานอีเซมินไม่ยอมแพ้แม้จะมีการโต้แย้งของพี่ชาย

“ถึงอย่างนั้นก็ต้องจะแบ่งสิ ต่อให้พี่ทำลายไปแล้วฉันหักหลัง การแบ่งมรดกมันก็ต้องแล้ว ถ้าทำแบบนั้น อย่างน้อยถึงจะกลายเป็นไอ้เงี้ยอ่อน แต่ก็คงไม่แพ้ให้กับลูกชายที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันสักหยดหรอก”

“ฉันยอมรับ ดังนั้นฉันถึงคิดว่ามันคือความผิดพลาดของฉันไง ตอนนั้นถ่ายอมทำตามที่นายขอ มันคงไม่แยขนาดนี้”

“ยังไงก็มีเงินเยอะนี่นา แค่นี้ชีวิตอย่างสุขสบายกับทรัพย์สินสมบัติมากมายนั้นก็น่าจะพอใจแล้ว เมื่อก่อนเคยพูดไว้หนิ ว่าจะจะเป็นนักลงทุนระดับโลก ไหนๆอยู่ตัวคนเดียวแล้ว เงินก็มีเยอะ ทำไมไม่ตั้งบริษัทลงทุนสักแห่ง แล้วลองผันตัวมาเป็นนักลงทุนแนวหน้าของเอเชียสักครั้งล่ะ”

“ล้อเล่นหรือไง คำพูดสมัยยังไม่รู้ความนี้จำได้ดีเหลือเกินนะ”

“หึๆๆ...แล้วอยากพูดอะไรกันแน่ อย่าบอกนะว่าจะมาขอให้ฉันช่วยพี่อีกครั้ง? มันสายไปแล้วนา”

คำตอบอันเด็ดขาดของน้องชายทำเอารองประธานใหญ่อีเซจุนขมวดคิ้วชั่วคราว แต่เขาก็รินมักกอลลีใส่แก้วดื่มก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ซินยองเป็นของตระกูลอี มันเป็นเรื่องของเรา นายคงไม่คิดว่าฮยองจุนมันจะแบ่งบริษัทกับนายง่าย ๆ หรอกใช่ไหม”

มุมปากข้างหนึ่งของประธานอีเซมินยกขึ้น

“พี่ ฉันไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดนั้นนะ ตอนนี้พี่รอชมอยู่ข้างนอกอย่างเดียวก็พอ”

“ถ้าฉันนายมีแผนหรือ”

“ยังไงฉันก็ไม่ได้คิดจะแบ่งทรัพย์สินของกรุ๊ปเราให้ฮยองจุนตั้งแต่แรกอยู่แล้ว
อย่างที่พี่บอก ซินยองไฟแนนเชียลเป็นของบ้านเรา ทำไมต้องยกให้คนอื่นด้วยล่ะ”

“ฉันจะช่วยเอง”

“เกิดอะไรขึ้นกับพี่เนี่ย”

“นี่ คิดว่าฉันจะขออะไรจากนายหรือไง แค່หูนที่ฉันมีก็หลายแสนล้านแล้ว”

“ไม่อยากเป็นประธานกรุ๊ปปั้งหรือ”

“ถ้านายไล่ฮยองจุนออกไปได้ นายก็เป็นประธานใหญ่ไป ให้ฉันเป็น
แครรองประธานใหญ่ก็พอ แค่นั้นฉันก็พอใจแล้ว”

“จริงหรือ”

“อืม ฉันถือหุ้น ส่วนนายเป็นประธานใหญ่...เป็นไง กับความสัมพันธ์
ระหว่างพี่น้อง มันจะมีอะไรดีไปมากกว่านี้อีก”

ประธานอีเซมินกอดอกและจมอยู่กับความคิดเงียบ ๆ

ตนคิดเรื่องไล่ฮยองจุนออกไปตั้งแต่แรกแล้ว แต่ก็กำลังกลัวกับพวก
คนสนิทว่าจะไล่หลานนอกไส้ที่ขึ้นมาเป็นประธานกรรมการอย่างไรดี

ถ้าได้ร่วมมือกับผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของกรุ๊ปที่ดำรงตำแหน่งรองประธานใหญ่
เห็นได้ชัดว่าจะมีประโยชน์มากเพราะเส้นสายและอำนาจของอีกฝ่าย

แต่ก็เคยโดนบดทิ้งไปครั้งหนึ่งแล้ว

“มีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องได้รับความช่วยเหลือจากพี่ด้วย”

“ลองคิดดูดี ๆ ฮยองจุนได้เป็นประธานกรรมการแล้ว มันถือสิทธิ์ในการ
แต่งตั้งบุคลากรของกรุ๊ป แล้วก็ควรจะแต่งตั้งคนของตัวเองเข้ามารับตำแหน่ง
สำคัญตามใจชอบ เราไม่สามารถขัดขวางเรื่องนั้นได้ การได้กลับควรจะเริ่ม
หลังจากนั้น แต่จะทำไมล่ะ ฮยองจุนมีเรื่องทุจริตหรือเปล่า”

แน่นอนว่าไม่มี และรองประธานใหญ่อีเซจุนก็ไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายจะมี
ข้อมูลดังกล่าว

เพราะถ้ามีอะไรแบบนั้น เจ้าตัวคงจะรู้ก่อนและไล่ฮยองจุนออกไปก่อน
เปิดประชุมคณะกรรมการแล้ว

“ถ้าลองสืบตอนนี้...”

“ไม่มีอะไรโผล่มาหรอก นายจะรู้จักไอ้เด็กนั้นดีกว่าฉันหรือไม่ ถึงมันจะชอบผู้หญิงมากกว่าเงินจนต้องมาปดหัวเพราะปัญหาเรื่องผู้หญิง แต่ไอ้เรื่องเที่ยวรุมชาลอน เข้าผับหลีหญิง ก็ยังไม่ใหญ่พอให้ดึงมันลงจากตำแหน่งประธานกรรมการได้อยู่แล้ว”

“ใช่...”

“ถ้าเจอปัญหาเรื่องเงินก็คงจัดการได้ทันที มันโตมาบนกองเงินกองทอง ถ้าเงินไม่พอก็ใช้บัตรบริษัทหรือบัตรของแม่มัน แต่ถ้าคิดจะยกประเด็นเรื่องบัตรบริษัทขึ้นมาละก็...”

“พี่ก็จะโดนสินะ”

“ใช่ เพราะเป็นบัตรที่ฉันให้ไว้ ไอ้เด็กนั้นไม่มีจุดอ่อนที่ถึงตายเลย”

“ถ้าฉันมีวิธีหรือ”

“เล่นงานซึ่งๆ หน้าเลยไป ในการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นครั้งหน้าฉันจะดึงมันลงมา อย่าลืมนะ ฉันเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของชินยงไฟแนนเชียลกรุ๊ปนะ”

ประธานอีเซมินถามอย่างขบขัน

“แต่ยังไปประธานกรรมการก็ต้องแต่งตั้งผ่านการประชุมคณะกรรมการอยู่ดีไหม”

“ดังนั้นฉันกับนายต้องร่วมมือกันโน้มน้าวคณะกรรมการไป เชื้อฉันสิ”

รองประธานใหญ่อีเซจุนกำหมัดทุบโต๊ะแล้วพูดอย่างมั่นใจ

น้องชายอย่างประธานอีเซมินจึงฉีกยิ้มแล้วพยักหน้า

“โอเค ดี มาลองดูกันสักตั้ง”

“นายคิดถูกแล้ว”

ดูเหมือนความอึดอัดในใจจะค่อยๆ คลายลงบ้างแล้ว รองประธานใหญ่อีเซจุนถึงได้ยิ้มพร้อมกับคืบแพนเค้กต้นหอมซีฟู้ดเข้าปาก

“ที่ดิน? หมายถึงที่ดินผืนนั้นอีกแล้วหรือคะ”

ยอนฮิซมวดคิ้วย้อนถามหัวหน้าฝ่ายซิงอินจินของห้างสรรพสินค้าแกรนด์ที่ไม่ได้พบกันมานาน

“ใช่ ตรงนั้นแหละ หรือเธอคิดจะเอามันไปทำอย่างอื่น”

“เปล่า...แต่ก่อนหน้านี้พี่เลิกสนใจไปแล้วนี่นา ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงอยากได้ที่ดินนั้นอีกล่ะคะ”

“จะอะไรเล่า ก็ภายในบริษัทเปลี่ยนการตัดสินใจนะสิ มันมีกรณีแบบนั้นบ่อยจะตาย บอกว่าจะทำแล้วก็คว่ำทิ้ง แต่อยู่ ๆ ก็ร้องขึ้นมาใหม่ พวกเธอก็เป็นแบบนั้นไม่ใช่หรือ”

“มันก็ใช่...”

“ลองคิดดูดี ๆ นะ”

หลังแยกกับหัวหน้าฝ่ายชงอินจิน ยอนฮีก็ครุ่นคิดอย่างถิ่ถ้วนอยู่คนเดียวระหว่างกลับบริษัท

เธอได้ยื่นจากของฮุนมาประมาณหนึ่งแล้วจึงรู้ว่า การเลือกเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพจะกลับไปที่ยานัมอีกครั้ง

เนื่องจากของฮุนไม่คิดจะเสริมสร้างการเติบโตของเอสเอสคอนสตรัคชั่น ด้วยการก่อสร้างคอนโดมิเนียมเป็นหลัก จึงไม่มีความโลภในที่ดินผืนนั้น แต่ไม่รู้ทำไมยอนฮีถึงรู้สึกเสียดายถ้าจะขายมันออกไปเฉย ๆ

“มีเรื่องเครียดอะไรหรือครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัฒนาระบบของไฮเข้ามาถามยอนฮีที่มัวแต่ขบคิดเรื่องนี้

ถึงยอนฮีจะมีตำแหน่งต่ำกว่า เธอก็เป็นลูกสาวคนเดียวของท่านประธานใหญ่ ต่อให้ยอนฮีจะห้ามแล้วว่าไม่ต้องทำแบบนั้น แต่เขาก็กังพุดสุภาพกับเธออยู่ดี

“อ้อ คือว่า...”

ยอนฮีเล่าบทสนทนาที่ได้พูดคุยกับหัวหน้าฝ่ายชงอินจินให้เขาฟัง

หัวหน้าฝ่ายพัฒนาระบบก็รู้ว่าสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพจะถูกสร้างขึ้นที่ยานัมเช่นกัน

“จริง ๆ พื้นที่ตรงนั้นเหมาะกับการสร้างคอนโดมากที่สุดครับ ถึงกรรมการผู้จัดการจะไม่ค่อยชอบใจเท่าไร แต่บางทีถ้าเอามาสร้างอะไรสักอย่าง เขาอาจจะไม่คัดค้านก็ได้ล่ะครับ ดีกว่าปล่อยที่ดินผืนนั้นว่างไว้อยู่”

“อืม...”

“อยากเอามาทำอย่างอื่นหรือครับ”

“คือว่า...ว่ากันตามตรง ตอนนี้พวกเราครองพื้นที่ในธุรกิจแบรนด์เนมได้

นิดหน่อยแล้วไม่ใช่หรอคะ”

“ครับ?”

“Nodri Clare กำลังเติบโตอย่างรวดเร็วขนาดนี้ จะมีแค่อย่างเดียวมันก็ยังงงๆอยู่นะคะ ถึงจะกวาดเงินสดจากจีนมาได้แบบนี้ แต่การสะสมเงินนั้นต่อไปเรื่อยๆมันก็เท่านั้น”

“แล้วยังไงต่อครับ”

“พวกเราลองขยายธุรกิจแบรนด์เนมดูสักครั้งดีไหมคะ”

236

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ [1]

หัวหน้าฝ่ายพัคบยองโฮ นั่งลงข้างๆ และถามอย่างจริงจัง

“อยากขยายยังไคร้ครับ ดูเหมือนไม่น่าอยากขยายแบรนด์ Nodri Clare ต่อ...หรือว่าอยากลองสร้างพรีเมียมเอาต์เล็ตบนที่ดินตรงฮานัมั้งนั้นหรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

หัวหน้าฝ่ายพัคอิงเล็กน้อยกับคำตอบของยอนฮี

“เอ่อ...หมายถึงว่าอยากลองทำธุรกิจจัดจำหน่ายไซ้ไหมครับ แต่ว่าธุรกิจแบบนี้วันก็ยิ่งหดตัวลงเรื่อย ๆ ในสถานการณ์ที่แพลตฟอร์มออนไลน์กินรวบทุกอย่าง ธุรกิจจัดจำหน่ายแบบออฟไลน์...”

“ไม่ใช่แค่จำหน่ายสินค้าธรรมดาๆ แต่เป็นการจำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมค่ะ”

“ตอนนี้ก็เอาต์เล็ตแบรนด์เนมอยู่แล้วนะคะ”

“ถึงจะเรียกว่าเอาต์เล็ตแบรนด์เนม แต่ก็มีแบรนด์ราคาถูกค่อนข้างเยอะค่ะ ฉันอยากทำเอาต์เล็ตที่รวบรวมเฉพาะแบรนด์เนมราคาสูง เป็นสถานที่ที่อย่างน้อยก็ต้องเป็นระดับวีวีไอเอพีของห้างเท่านั้นถึงจะเข้ามาได้อย่างมั่นใจ”

คำตอบของยอนฮีทำให้หัวหน้าฝ่ายพัคบยองโฮจับทางไม่ถูกไปชั่วขณะ

“สถานที่ที่เข้ามาได้อย่างมั่นใจมันหมายความว่าอะไรหรือครับ”

“ก่อนอื่น ฉันขอพูดก่อนว่าฉันไม่ใช่คนแบบนั้นนะคะ แต่คนรวยๆ บางคนเขาอาจจะไม่อยากจะอยู่กับคนที่ไม่ได้มี...”

เมื่อเห็นว่าเธออธิบายลำบาก หัวหน้าฝ่ายพัคจึงช่วยตอบให้สบายๆ

“หมายถึงไม่อยากอยู่ร่วมกับคนจนใช่ไหมครับ”

ยอนฮียัมสืหน้าปัดกปรัด

“ใช่ค่ะ อีกอย่างสิ่งที่คนเหล่านั้หลงใหลก็คือคอนเนกชัน สิ่งที่ฉันคิดมันไม่ใช่แค่เอาต์เล็ตที่รวมเฉพาะช็อปปเบรนต์เนมอย่างเดียว แต่เป็นการพบปะสังสรรค์ผ่านโปรแกรมต่างๆ รวมถึงการจัดแพชั่นโชว์ทุกชีชั่นด้วยค่ะ”

“อ้อ...สร้างให้คนมารวมตัวกันสินะครับ”

“ถูกต้องค่ะ ยังไงบ้างพวกนั้นก็เกี่ยวกับการอยู่แต่ในบ้าน อยากออกมาเมท์มอยข้างนอก แต่สถานที่ที่ไปก็มีแต่ที่เดิมๆ คนที่เจอก็คนเดิมๆ ตลอดเหมือนกันค่ะ ฉันอยากสร้างพื้นที่ให้แตกต่างเล็กน้อย อยากช็อปปก็ช็อปป แล้วจัดงานพบปะสังสรรค์ที่เหมาะสมกับคุณภาพของสินค้าเบรนต์เนม อาจจะเชิญดีไซเนอร์ที่เป็นผู้นำแพชั่นมาด้วยก็ได้ค่ะ”

“สเกลค่อนข้างใหญ่เลยนะครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัคของไฮเกะพริตปริป

ตอนแรกเห็นพูดถึงเรื่องเบรนต์เนมเลยคิดว่าคงจะเปิดช็อปปขนาดพอเหมาะสักแห่งก็พอแล้ว แต่ก็ต้องตกใจกับคำว่าเอาต์เล็ตเบรนต์เนม และยังตกใจกว่าเดิมเมื่อสเกลมันใหญ่กว่านั้น

“ใช่ไหมล่ะค่ะ แต่ถ้ามองแค่ตัวธุรกิจอย่างเดียว มันน่าจะยากนิดหน่อยหรือเปล่าค่ะ”

“ไม่รู้สิครับ เพราะมันเป็นธุรกิจที่ผมไม่เคยนึกถึงมาก่อน เลยเดาไม่ออกว่ามันจะต้องลงทุนเท่าไร แล้วจะสร้างยอดขายยังไง เดียวลองให้ฝ่ายวางแผนและประสานงานวิเคราะห์ดูก่อนดีกว่าครับ”

“ดูเหมือนฉันจะทำให้ทุกคนต้องลำบากกัน ขอโทษด้วยนะคะ”

“พูดอะไรแบบนั้นล่ะครับ มันเป็นงานของบริษัทนี้น่า จริงๆ ที่ดินผืนนั้นมันกลายเป็นพื้นที่ที่มีมูลค่าพอสมควร จะปล่อยร้างไว้ก็ยิ่งง่ๆ อยู่ ถ้ามีไอดีทางธุรกิจที่โอเค การนำมันมาพิจารณาก็เป็นหน้าที่ของเราเราครับ อีกอย่างถึงตอนนี้จะมีเอาต์เล็ตเบรนต์เนมแล้ว แต่ไอดีของคุณหนูก็เหนือขึ้นไปอีกระดับ ฟังดูเข้าท่าอยู่นะครับ”

“ถ้าฉันก็ลองออกไปทีละ”

ยอนฮียัมกว้างก่อนจะรีบกดโทรศัพท์โทร.ออก

“พี่ ฉันเองค่ะ ขอโทษทีนะ ฉันลองถามดูแล้ว แต่เห็นว่าช่วงนี้ไม่มีแพลนจะขายที่ดินผืนนั้น ถ้าสถานการณ์เปลี่ยนยังอาจจะติดต่อไปนะคะ~”

หลังจากวางสายก็กล่าวกับหัวหน้าฝ่ายพัค

“พวกเราทำให้เต็มที่กันเถอะค่ะ ให้ฉันทำอะไรก่อนดีคะ”

เพราะคิดว่าเป็นคือธุรกิจแรกที่ตัวเองเป็นคนนำทัพก็เลยตื่นเต้นเป็นพิเศษ ยอนฮียัมจึงลุกพรวดขึ้นด้วยใบหน้าสีแดงขึ้นเล็กน้อย

ทันทีที่มาถึงประเทศไทย ยองฮุนก็ต้องทำหน้ากังวลเพราะฝนตกหนักมาก

“ไม่เป็นไรหรอก ต่อให้อากาศจะเป็นแบบนี้ แต่คนจะเที่ยวมันก็เที่ยวกันนั่นแหละ เท่าที่หาข้อมูลมาเห็นว่าตอนนี้หน้าฝนนะ ระหว่างที่อยู่ที่นี่ คงต้องเจอฝนนิดหน่อย”

กรรมการผู้จัดการโกซึงฮยอนพยายามพูดสร้างความผ่อนคลาย

“มันไม่ได้ดูเหมือนตกนิดหน่อยเลยนะครับ”

“ไม่เป็นไรน้า ตกแบบนี้ก็เปียเปียเดียวก็หยุดแล้ว”

แต่ถึงแม้ว่าจะนั่งแท็กซี่มาถึงโรงแรมเพื่อเช็คอินและเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้ว ฝนที่กระหน่ำก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดเลย

ยองฮุนมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยสีหน้ากังวลก่อนจะถาม

“ฝนตกไม่หยุดแบบนี้ก็อาจจะจัดปาร์ตี้เหอะครับ”

“ແຫ່ງສີ ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ມັນໄປປີ້ປີ້ຮຸ່ນຮຸ່ນ ແຕ່ເປັນງານເລີຍຈະລອງ ຫຼັງຈາກການປະຊຸມເື່ອງຟັງງານທດແທນເລີຍ ຄົນທີ່ມີອຳນາດສູງສຸດໃນໂຄງການນີ້ ອ່າຍອຸດມຈະຍອມຟາດໂອກາດດີໆ ແບບນັ້ນຫຼືໄວ້ ບາງທີຕອນນີ້ເຂົາອາດຈະແຜ່ນສູບເງິນຈາກພວກເຮົາຫຼາຍຮ້ອຍລ້ານເລີຍດ້ວຍ ຂ້າ ແຕ່ເພາະໃນງານເລີຍຄັ້ງນີ້ເຫຼົ່ານັ້ນ ໄວ້ ບາງທີຕອນນີ້ເຂົາອາດຈະຕ້ອງຈ່າຍໃນອາດ”

“เขาจะคิดไปถึงขนาดนั้นเลยเหอะครับ”

“ฉันมั่นใจว่าฉันจะมากกว่านั้น ยังไงตอนนี้ก็ไม่สำคัญแล้วว่าใครจะมา รับช่วงต่อโครงการ เพราะแค่จัดการกับก๊ำชชรรวมชาติที่ซูดออกมาแล้วให้ดีก็พอ

ถ้าฉันมันจะเหลืออะไรละ ใครจะให้รีเบต¹ กับเขามากกว่ากันไม่ใช่หรือไง”

“ถึงจะมาก้างๆ ที่รู้เรื่องนั้นอยู่แล้วก็เถอะ...”

“ทั้งหมดก็แค่นั้นแหละ ในประเทศเราพวกคนรวยจะมีชีวิตที่ดีกว่าคนธรรมดาใช้ไหมละ ที่ประเทศไทยก็ไม่ต่างกัน เพราะถ้ามีเงินมากก็ใช้ชีวิตสุขสบายไปทั้งชาติ ยังมีเงินเยอะเท่าไร ก็ยังทำตามใจตัวเองได้มากเท่านั้น”

“ถ้าฉันเตรียมตัวพร้อมแล้วใช้ไหมครับ”

“ใช่ ไปกันเถอะ”

ทั้งสองคนเรียกรถลีมูซินเพื่อเดินทางไปโรงแรม

จุดหมายปลายทางก็คือโรงแรมหรูแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ

ห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมแห่งนี้ไปด้วยผู้คนมากมายจนแทบจะไม่มีที่ว่างให้แทรกตัวเข้าไป ถ้าหากคิดจะตามหาอุดมผู้เป็นตัวเอกของวันนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับงมเข็มบนหาดทราย

“ปกติคนเยอะขนาดนี้เลยเหรอครับ”

“ไม่รู้สิ ฉันก็เพิ่งเคยเห็นสถานการณ์แบบนี้ครั้งแรกเหมือนกัน เอ๊ะ นั่นอะไรนะ”

เมื่อมองตามนิ้วของกรรมการผู้จัดการโกซึ่งหย่อนก็เห็นป้ายโฆษณาที่มีรูปถ่ายเต็มตัวของผู้ชายที่ดูเหมือนจะเป็นดาราดังอยู่

“ท่าทางจะมีดารามาร่วมงานด้วยนะ ไม่ใช่ดาราประเทศเราใช้ไหมครับ”

“อืม ดูแล้วไม่น่าใช่ พวกเราเลือกวันผิดหรือไงเนี่ย แต่ก็ช่วยไม่ได้ ไม่ได้มีการประชุมพลังงานกันทุกวันนี้หา เอ้อ ดวงซวยจริงๆ”

“นั่นสิครับ ยังไงก็ลองหาดูก่อนเถอะ”

ทั้งสองคนเริ่มตามหาชายที่ชื่ออุดมท่ามกลางผู้คนมากมาย

ถึงจะรู้จักรูปพรรณสัณฐานของอีกฝ่ายผ่านรูปภาพและวิดีโอแล้ว แต่พอเอาเข้าจริง ๆ การตามหาท่ามกลางผู้คนที่เดินขวักไขว่เช่นนี้ก็เป็นเรื่องยากมาก...

“อ้าว อยู่ไหนไง”

¹รีเบต (Rebate) หมายถึง ส่วนลดหรือเงินคืนที่จะได้รับเมื่อบรรลุข้อตกลงระหว่างสองฝ่าย

ทว่ากลับหาเจอง่ายกว่าที่คิด
 เพราะกลุ่มบอดีการ์ด (?) ที่สวมสูทสีดำยื่นห้อมล้อมรอบตัวค่อนข้างเด่น
 สะดุดตา

“เข้าไปกันครับ”

อุดมกำลังพูดคุยกับสาวสวยชาวต่างชาติ
 เธอยิ้มขณะสัมผัสหน้าอกและต้นแขนของอุดม ราวกับตั้งใจจะทำให้เขา
 เป็นของเธอในคืนนี้

คำพูดแรกของกรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนที่เห็นภาพนั้นจึงเป็นแบบนี้

“โอ้โฮ...ท่าจะยากแฮะ”

แม้ว่าเงินจะสำคัญที่สุดในโลก แต่ถ้าจะมีสิ่งล่อใจที่แข็งแกร่งกว่าเงิน
 สิ่งนั้นก็คงเป็นผู้หญิง

อย่างไรก็ตาม ยองฮุนก็เดินเข้าไปหาโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ก่อนจะยื่นมือ
 ออกไปพร้อมทักทายด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษฟังดูแปร่ง ๆ เล็กน้อย

“สวัสดีครับ ผมชเวยองฮุน จากเอชเอสกรุ๊ป ประเทศเกาหลีใต้ครับ”

“เอชเอสกรุ๊ป...”

“ท่านอุดมคงจะทราบแล้วว่าพวกเราทำข้อตกลงร่วมกับบริษัทน้ำมันแห่งชาติ
 ของเกาหลี เพื่อเข้าร่วมโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติของประเทศไทยครับ”

“อ้อ...อย่างนั้นสินะครับ”

สีหน้าบ่งบอกว่างุนงง

ฝ่ายโครงการพิเศษของเอชเอสการผลิตส่งเอกสารทางการเกี่ยวกับการ
 เข้าร่วมโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติไปเรียบร้อยแล้ว แต่เห็นได้ชัดว่า
 อีกฝ่ายคงจะไม่ได้รับ

กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนรีบเข้ามายืนข้างๆ อย่างรวดเร็วและเริ่มอธิบาย
 เหมือนพลาดโอกาสไม่ได้

“เกาหลีได้มีการขุดเจาะก๊าซธรรมชาติจากเมียนมาและอ่าวทะเลตะวันออก
 อยู่แล้วครับ จริงอยู่ว่าพวกเรายังไม่โดดเด่นเมื่อเทียบกับบริษัทชั้นนำอื่น ๆ แต่
 ถึงอย่างนั้นพวกเราก็มีความชำนาญเพียงพอ และเหนือสิ่งอื่นใดคือราคาย่อมเยา
 กว่าบริษัทอื่น...”

ระหว่างที่กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนกำลังจะอธิบายต่อ หญิงสาวชาวต่างชาติที่ยืนทำหน้านิวคิ้วขมวดอยู่ข้างๆ ก็แทรกขึ้นมา

“แหล่งก๊าซธรรมชาติเมียนมาไม่ใช่ของบริษัทคุณ แต่เป็นของบริษัทอื่น ไม่ใช่หรอคะ พูดอย่างกับเป็นโครงการของตัวเอง คิดจะหลอกท่านอุดมหรือไงคะ” เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่มายืนด้วยกันเพื่อเป็นแค่เพื่อนคุยจริงๆ ด้วย

กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนเองก็ไม่ได้หวั่นไหวและสวนกลับเหมือนจะถามว่าแล้วเรื่องนั้นมันทำไม

“นั่นเป็นคำถามที่ดีมากครับ ผมพูดถึงเรื่องเมียนมาเพราะคนส่วนใหญ่คิดว่าเกาหลีใต้ขาดความชำนาญ นอกจากนั้นบริษัทน้ำมันแห่งชาติของเกาหลีที่ทำการกิจการค้าร่วมกับพวกเรา ก็เป็นบริษัทที่มีประสบการณ์อันยอดเยี่ยมเกี่ยวกับการขุดเจาะก๊าซธรรมชาติจากอ่าวทะเลตะวันออก ดังนั้นจึงไม่ได้มีความแตกต่างจากบริษัทที่กำลังขุดเจาะแหล่งก๊าซธรรมชาติในเมียนมามากนัก ขอโทษนะครับ คุณมาจากบริษัทไหนหรอครับ”

“...”

เธอหันหน้าไปทางอื่นโดยไม่ตอบคำถาม

อาจจะไม่พอใจที่พวกเขาไปทำให้เธอไม่สบายใจ อุดมจึงกล่าวด้วยสีหน้าไม่สบายอารมณ์เล็กน้อย

“ผมเข้าใจครับ แต่ดูเหมือนว่าการพูดคุยเกี่ยวกับหัวข้อจริงจังก็นั้นจะไม่เหมาะกับสถานการณ์นี้ะครับ”

“โอเคครับ ถ้ามันเป็นมือกลางวันพรุ่งนี้ได้ไหมครับ”

พออุดมทำหน้าหนักใจ หญิงสาวที่ไม่ทราบชื่อก็แทรกขึ้นมาอีกครั้ง

“ขอโทษค่ะ แต่พรุ่งนี้ท่านอุดมมีนัดกับพวกฉันแล้ว เสียใจด้วย แต่ฉันแนะนำว่าควรรวหน้าคุณควรรัดหมายก่อนมาประเทศไทยนะค่ะ”

คราวนี้กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนทำหน้าผิดหวังเหมือนหมดหนทาง แต่ยองฮุนกลับยิ้มยิ้มแล้วอ้าปากพูดด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษแปร่งๆ เช่นเดิม

“อย่างนี้นี่เอง แล้วคืนนี้ล่ะครับ ขอเวลาสักครู่หลังจากจบงานเลี้ยงก็ได้ครับ” อุดมโบกมือเหมือนจะบอกว่าไม่ได้

“ขอโทษที่ครับ คินนี่ผมก็มีนัดแล้วเหมือนกัน”

“อ้อ งั้นเหอครับ ท่านคงไม่ได้ใช้เวลากับสาวสวยที่แต่งงานแล้วคนนี้ก็แสดงว่ามีนัดสำคัญอื่นสินะครับ”

ถึงจะตะกุกตะกัก แต่ยองฮุนที่ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นปีๆ ก็พูดด้วยไวยากรณ์ที่สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ซึ่งในทางกลับกัน ปัญหาก็คือมันชัดเจนมากจนไม่มีทางไม่เข้าใจความหมาย

“ว่ายังไงนะครับ”

“คะ...คุณ! พูดอะไรนะ!”

ยองฮุนจึงรีบพูดพลางโบกมือ

“อ้อ ขอโทษครับ คุณอาจจะหายไปแล้วก็ได้ สงสัยผมจะเข้าใจผิดสินะครับ”

หญิงสาวต่างชาติโกรธจนขึ้นเสียงใส

“คุณรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นใคร ทว่าเธอมีหางตาเรียวบาง เปลือกตาหนา จึงเป็นโหงวเฮ้งที่ชอบเข้าหาผู้ชายและมีผู้ชายติดพันเยอะด้วยเช่นกัน เรียกได้ว่าแค้นมองโหงวเฮ้งก็แสดงดวงดอกท้อออกมาเต็มเปี่ยมแล้ว

ผู้หญิงคนนี้หน้าผากแคบและโหนกคิ้วต่ำ ช่วงวัยเด็กคงจะดวงไม่ค่อยดีนัก ถึงแม้จะเป็นชาวตะวันตกก็มีปากเล็กและโหนกแก้มชัด บางทีในช่วงวัยรุ่นน่าจะเคยแต่งงานมาแล้วครั้งหนึ่งก็ได้

“ขอโทษครับ ผมคงเข้าใจผิดไปเอง แต่ดูจากปฏิกิริยาแล้ว ท่าทางจะแต่งงานมาแล้วจริง ๆ ใช่มั้ยครับ”

ถ้าที่นี้คือประเทศเกาหลีก็คงจะเรียกตำรวจมาดำเนินคดีตามกฎหมายได้ แต่ตรงนี้เป็นสถานการณ์ที่แปลกประหลาด

การเรียกตำรวจมาเพราะแค่ถามว่าแต่งงานแล้วหรือยังมันไม่ใช่เรื่องนอกจากนี้ถ้าบอกว่าคนละสัญชาติจึงมีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ตำรวจก็ไม่สามารถว่ากล่าวตักเตือนอะไรได้

ไม่ใช่เพียงแค่นั้น ปัญหาใหญ่คือการพูดต่อหน้าผู้ชายที่เธอกำลังพยายามจีบอยู่

หลังจากพูดถึงคำว่าแต่งงาน เธอก็รับรู้ได้ว่าสีหน้าของอุดมเคร่งเครียดขึ้น

“พอเถอะครับ ถือว่าเห็นแก่หน้าผมก็ได้”

“ขอโทษทีครับ ผมแค่เกรงว่าท่านอุดมอาจจะถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องอื้อฉาว...”

อุดมมองของสุนด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนจะเรียกบอดี้การ์ดของตัวเองเข้ามา

จากนั้นก็รับกระดาษโน้ตหนึ่งแผ่นมาส่งให้ยงสุน

“รบกวนติดต่อมาทางนี้นะครับ”

อาจเป็นเพราะอารมณ์เสีย อีกฝ่ายจึงไม่พูดอะไรต่อและหันหลังเดินหน้าตั้งออกไปพร้อมกับเหล่าบอดี้การ์ด

ในจังหวะที่ยงสุนเก็บกระดาษโน้ตแผ่นนั้นใส่กระเป๋าด้านหลังในตู้ห้อยอย่างระมัดระวัง อยู่ๆ หญิงสาวคนนั้นก็ตบหน้ายงสุนอย่างกะทันหัน

เพียะ!

“กรรมการผู้จัดการ!”

กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนตื่นตระหนกตกใจมาก รีบดูทันทีว่าแก้มของยงสุนเป็นอะไรหรือไม่

นี่มันสถานการณ์บ้านอะไรกัน

ถ้าหากสำนักงานใหญ่รู้ว่าแก้มของผู้มีอำนาจสูงสุดในกรุงปอย่างลูกเขยสุดที่รักของท่านประธานใหญ่ ถูกหญิงสาวต่างชาตินี่ไม่รู้ว่าเป็นใครด้วยซ้ำตบเข้าระหว่างมาทำงานนอกสถานที่ในประเทศไทยขึ้นมา...แค่คิดก็อนาคตมืดมนแล้ว

“ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร”

ทว่ายงสุนกลับหัวเราะขณะลูบแก้มที่เริ่มแดงขึ้น

ก่อนจะพูดกับหญิงสาวที่ฟัดฟาดเพราะระแวงความโกรธไม่อยู่

“เคยแต่งงานแล้วจริงๆ ด้วยสินะ”

“...”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ เมื่ออีกอ้าวจะได้ยินมาแล้ว ผมขเวยของสุนจากเอสเอสกรุ๊ปครับ คุณมาจากที่ไหนเหรอครับ”

“ทำไมฉันต้องบอกด้วยคะ”

“อย่างน้อยก็ควรทราบชื่อก่อน คราวหน้าผมจะได้ไม่พูดจาให้ร้ายแบบนี้

อีกไหมครับ”

“ที! หมายความว่าถ้าออกชื่อเสียงเรียงนาม คุณจะยอมเล่นแบบแฟร์เพลย์
ฉันหรือคะ”

“อาจจะเป็นไปได้นะครับ เพราะเกาหลีเป็นประเทศขงจื้อ”

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะจับมือของฮุนแล้วตอบ

“เอลิชา เลคกี ค่ะ จากซีอาร์”

“เจ้าหน้าที่ระดับสูงหรือครับ”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ”

“อืม...อย่างนั้นสินะ ผมเข้าใจแล้วครับ ไว้คราวหน้ามาทักทายกันดี ๆ
สักครั้งนะครับ”

“ไม่โกรธหรือคะที่โดนตอบ”

“โดนตอบครั้งเดียวแล้วได้เบอร์ติดต่อของท่านอุดมมา ก็ทำได้อยู่ไม่ใช่หรือ
ครับ แถมยังผลักดันคู่แข่งคนสำคัญที่เตรียมตัวมาอย่างดีได้อีกด้วย...”

“ชื่อขเวยองฮุนใช่ไหมคะ ฉันจะจำไว้ค่ะ”

เอลิชาจ้องยองฮุนขมึงและหม่นตัวเดินออกจากห้องจัดเลี้ยง

กรรมการผู้จัดการโกซึงฮยอนจึงเฝ้าตามพร้อมกับสำรวจว่าแก้มของยองฮุน
โอเคหรือไม่

“ว่าแต่รู้ได้ยังไงว่าผู้หญิงคนนั้นแต่งงานแล้ว”

“มองแล้วให้ความรู้สึกเหมือนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วนะครับ”

“สวยๆแบบนั้นเนียนะ มองจากตรงไหน แล้วถ้าไม่ใช่ขึ้นมาจะทำยังไง”

“ไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิครับ แต่จนถึงที่สุดแล้วก็ไม่ยอมพูดอยู่ดีว่าแต่งงานแล้วจริง
หรือเปล่า ก็แสดงว่าจริงไม่ใช่หรือครับ”

ยองฮุนลูบแก้มพร้อมรอยยิ้ม กรรมการผู้จัดการโกซึงฮยอนจึงมองเขา
เหมือนเป็นสัตว์ประหลาด

237

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ [2]

หลังจากนั้น การเข้าพบอุดมก็ไม่ใช่เรื่องยาก

อีกฝ่ายไม่ได้ให้เบอร์ติดต่อปลอมๆ แล้วส่งคนอื่นมาแทนตัวเอง และไม่ได้ถ่วงเวลาด้วยการบอกว่าไว้เจอกันวันหลัง

ทันทีที่กรรมการผู้จัดการโกซึ่งขยอนติดต่อมา อุดมก็นัดเจอที่ห้องสวีทชั้นแปดของโรงแรมนั้น แยกกันที่ห้องจัดเลี้ยงยังไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงดีก็มาพบกันเป็นการส่วนตัวได้แล้ว

แน่นอนว่าถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ไม่ได้นัดเจอพวกของขุนด้วยท่าที่เป็นมิตรเท่าไรนัก แค่ดูจากปากที่ยื่นออกมาตอนนี้ก็รู้แล้วว่าอารมณ์ไม่ดีเป็นอย่างมาก

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบครับ”

ของขุนโค้งศีรษะอย่างสุภาพก่อนจะยื่นมือออกไป อุดมจับมือส่งๆ เหมือนหงุดหงิดแล้วนำทางไปที่โซฟา

“เห็นว่ายากเจอผม มีเรื่องอะไรก็ลองพูดมาครับ”

หมายความว่าถึงจะยอมมาเจอ แต่ถ้าพูดอะไรไร้สาระก็อาจจะไม่เกิดประโยชน์

ของขุนจึงกล่าวด้วยสีหน้าเศร้าใจ

“เมื่อครู่นี้ถึงผมจะเสียมารยาทไปหน่อย แต่ก็เพิ่งให้ความช่วยเหลือท่านมานะครับ เย็นชาเกินไปหรือเปล่า”

“ผมซาบซึ้งมากกับการช่วยรักษาชื่อเสียงที่เกือบจะเสื่อมเสียของผม ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุการณ์นั้น ผมก็คงไม่ยอมพบกับพวกคุณเป็นการส่วนตัว แต่ถ้าเห็นแก่ผมจริง ๆ คุณควรจะบอกผมแบบไม่กระทบกระตาะกันครับ”

“ขอภัยสำหรับเรื่องนั้นครับ ผมใจร้อนจนทำเสียเรื่องเอง”

ถึงจะรู้ว่ามีไม่ใช่ความผิดพลาด แต่ตั้งใจแกล้งผู้หญิงคนนั้น อุดมก็ไม่อยากฟื้นผอยหาตะเข็บกับเรื่องราวที่ผ่านไปแล้ว

“มันผ่านไปแล้วก็ช่างเถอะ สรุปก็คือเอสเอสกรุปร่วมมือกับบริษัทน้ำมันแห่งชาติของเกาหลี เพื่อเข้าร่วมโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติในอ่าวไทย ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ”

“ขอโทษนะครับ แต่มันน่าจะยาก”

คำปฏิเสธที่ปิดทั้งทันทีโดยไม่ถามเหตุผล ทำให้กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนต้องเข้ามาแทรก

“ท่านลองฟังเงื่อนไขของเราก่อนดีไหมครับ”

“ไม่เกี่ยวกับว่าเงื่อนไขของพวกคุณคืออะไร เพราะนี่เป็นเรื่องที่ตัดสินใจเรียบร้อยแล้วครับ”

“ได้ยว...”

เมื่อกรรมการผู้จัดการโกรัฐีกพูดไม่ออก ยองฮุนจึงออกหน้า

“หรือว่าถูกตัดสินใจจากส่วนที่อำนาจของท่านอุดมเข้าไม่ถึงเหรอครับ”

“ไม่พอใจสินะ”

“ขอโทษครับ แต่ผมแค่คิดว่าบางทีพวกผมอาจจะช่วยท่านอุดมได้...”

“ฮ่า ๆ ๆ! คุณจะช่วยผมได้ชั้นเหรอ”

“เพราะผมเป็นต่างชาติก็เลยคิดว่าผมช่วยท่านไม่ได้เหรอครับ”

คำพูดของยองฮุนทำให้กรรมการผู้จัดการโกเสริมเพื่ออธิบายให้เข้าใจ

“ไม่ว่าจะที่เกาหลีหรือไทยก็ล้วนมีผู้คนหลายชนชั้นอาศัยอยู่ทั้งนั้นครับ ซึ่งเอสเอสกรุปมีการทำธุรกิจการค้าขนาดใหญ่มากกับทั่วโลก ทำให้มีคอนเนกชันกับตัวช่วยไว้อำนวยความสะดวกเยอะเช่นกัน ถ้าท่านอุดมมีเรื่องที่ต้องการความช่วยเหลือ พวกเราอาจจะเป็นอาวุธลับของท่านก็ได้ไม่ใช่เหรอครับ”

“หิ! ผมไม่รู้ว่าพวกคุณกำลังพูดถึงอะไรกันแน่”

แต่น่าแปลกที่สีหน้าของอุดมอ่อนลงกว่าตอนแรกเล็กน้อย

“ไม่สิ ไม่ใช่อ่อนลง แต่เรียกว่าดูเหมือนมีความอยากรู้อยากเห็นแฝงอยู่นิดหน่อยมากกว่า

ยองฮุนจึงโน้มตัวไปข้างหน้าแล้วพูด

“ชีวิตเรามักจะพบกับอุปสรรคที่ไม่คาดคิดครับ ยิ่งไปกว่านั้นเวลาทำงานใหญ่ๆ บางครั้งจะมีคนเอาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มาคอยขัดแข้งขัดขาและพยายามจะหาจุดอ่อนของท่านอุดมใส่ให้หมดครับ”

“อะแฮ่ม...”

“จะโดดเดี่ยวขนาดไหนกันนะครับ ทั้งๆ ที่ทำงานใหญ่เพื่อประเทศ แต่คนรอบข้างมีแต่ความโลภ รวมถึงพวกแมลงสาบยั่วยุเย้ยที่พยายามใส่ร้ายท่านให้เสื่อมเสียอีก คงจะอึดอัดแล้วก็โกรธน่าดูสินะครับ”

ตอนนี้ยองฮุนรู้สึกภาคภูมิใจมากที่การตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาไม่เสียเปล่า

“สารเลวทั้งนั้น...พวกแมลงเมา...”

และผลของการเรียนภาษาอังกฤษก็มีมากพอสมควร

อุดมที่เคยมองพวกยองฮุนเป็นพ่อค้าหาบเร่เริ่มคล้อยตามคำพูดของเขา

“ถูกต้องครับ พวกแมลงเมา ผมคิดว่ามันน่าจะยากหากท่านอุดมจะข้ามผ่านแมลงเมาพวกนั้นตามลำพัง ช่วงเวลาแบบนั้นถ้ามีเพื่อนที่พึ่งพาได้จากต่างประเทศมาช่วยล่ะครับ”

“ผมมีเพื่อนเยอะนะ”

“ครับ บริษัทที่จะได้รับผิดชอบโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติครั้งนี้ก็คงเป็นเพื่อนที่เชื่อถือได้ของท่านเช่นกัน แต่แปลกมากเลยนะ ทำไมพวกเขาถึงช่วยแก้ไขความยากลำบากที่ท่านกำลังเผชิญอยู่ไม่ได้ล่ะครับ”

คำพูดของยองฮุนทำให้ห้วงคิ้วของอุดมขมวดเข้าหากัน

“คุณพูดเหมือนรู้ถึงปัญหาของผมเลยนะ”

“ไม่รู้สิครับ แต่ผมมั่นใจอยู่หนึ่งเรื่อง เอชเอสกรุ๊ปจะเป็นเพื่อนที่น่าเชื่อถือของท่านอุดมได้ ไม่ใช่เพื่อนที่วางตัวเป็นเจ้านาย แต่ละเดือนก็ให้แค่เศษเงิน

แล้วเร่งให้แก้ปัญหาเหมือนสั่งงานคนรับใช้แน่นอนครับ”

“...”

“ผมดีใจที่ได้พบท่านอุดมในวันนี้ะครับ การสรุปทุกอย่างที่วันนี้เลย
ทั้งๆที่แค่ตั้งใจมาทักทาย อาจจะเป็นการกดดันท่านจนเกินไป ถึงแม้ว่ามันจะ
ไม่ใช่ความตั้งใจของพวกผมก็ตาม ไว้พบกันใหม่คราวหน้าครับ”

อุดมมองหน้าของสุนลักพัก ก่อนจะเขียนหมายเลขลงกระดานโน้ตที่โรงแรม
จัดเตรียมไว้แล้วส่งให้ของสุน

“เมื่อไหร่เบอร์ติดต่อของเลขานี้ผม ส่วนนี้คือเบอร์ผมเอง”

“ขอบคุณครับ”

“ที่ผ่านมาผมเคยได้ยินคำโอ้อวดมาหลากหลายแบบ แต่คำโอ้อวดของ
คุณวันนี้แปลกใหม่ดีเพราะเป็นแบบที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ผมจะรอการพบกัน
ครั้งหน้านะ เรามาดูกันว่าคำพูดของคุณมันเป็นแค่คำคุยเฉยๆ หรือจะเป็น
ความจริงกันแน่”

“ผมก็รอเหมือนกันครับ ถ้าขึ้นขอตัวก่อน...”

ของสุนก้มศีรษะให้แล้วออกมาจากโรงแรม

กรรมการผู้จัดการโกซิงฮยอนเดินตามออกมา หลังจากขึ้นมานรถใน
ลานจอดรถชั้นใต้ดินก็พรั่งพรูสิ่งที่สงสัยออกมา

“นายรู้ได้อย่างไร ฉันไม่เห็นเคยได้ยินเลยว่าท่านอุดมกำลังมีปัญหา”

“ทุกคนก็เป็นแบบนั้นไม่ใช่หรือครับ ทั้งๆที่อยู่ในตำแหน่งสูง แถมยัง
เป็นตำแหน่งเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์มากมายขนาดนั้น ถ้าบอกว่าไม่มีใครจ้อง
จะมาหาโอกาสเลย ก็ดูเกินจริงไปหน่อยนี่ครับ”

“พอฟังแล้วมันก็จริงแฮะ...”

ดูจากดวงชะตาของอุดม เจ้าตัวค่อนข้างเป็นคนเรื่องมาก อารมณ์แปรปรวน
แบ่งแยกสิ่งที่ชอบกับไม่ชอบอย่างชัดเจน ไม่ถูกใจนิดเดียวก็อาการออกทันที

ดังนั้นจึงมีศัตรูอยู่รอบตัวเยอะ รวมถึงมีดวงถูกตินินทาและดวงหายหน้า
จากหน่วยงานราชการเข้ามาตั้งแต่ปีที่แล้ว นับว่าเป็นช่วงเวลาที่ต้องระวังตัวแล้ว
ระวังตัวอีก

อุดมไม่ใช่คนโง่ ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้เรื่องนั้น และเห็นได้ชัดว่ามีนิสัย

ชี้ระวางเป็นทุนเดิม ทำให้ตอนนี้กำลังเครียดมากเพราะการเคลื่อนไหวของศัตรูที่รายล้อมอยู่รอบตัว

“อีกอย่างฟังจากเมื่อกี้ เขาก็พูดเหมือนเรื่องนี้ถูกตัดสินใจเรียบร้อยแล้ว จำได้ไหมครับว่าเขาทำหน้าที่ไม่สบายใจมาก ๆ ตอนพูดแบบนั้น”

“นั่นแหละ”

กรรมการผู้จัดการโกเอียงศิริชะ

มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะอุดมทำหน้าที่ไม่สบายใจตั้งแต่ต้น ไม่ใช่แค่เฉพาะช่วงเวลานั้น

“ครับ เขาเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ถ้านั้นก็แปลว่าคงจะไม่พอใจที่สถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ บางทีอาจจะเจอเรื่องที่ทำให้รู้สึกเสียศักดิ์ศรีเพราะบริษัทที่เคยลือบับเขา ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรเกิดสถานการณ์แบบนี้ขึ้นครับ”

“เฮ้อ...ถึงไม่เห็นกับตา แต่ก็สันนิษฐานเก่งมากเลยนะ”

“ไม่ได้เก่งอะไรหรอกครับ ผมแค่รู้สึกว่ามันน่าจะเป็นอย่างนั้นเลยลองถามดูแต่มันก็ถูกต้องจริง ๆ ครับ”

“ถึงจะแค่ลองถามเพราะรู้สึกว่ามันน่าจะเป็นอย่างนั้น ก็ถูกเบ๊ะจนน่าเหลือเชื่อตลอด กรรมการผู้จัดการชเวนี่เป็นผีชัด ๆ”

ตอนที่กรรมการผู้จัดการโกสายศิริชะ โทรศัพท์มือถือของยองฮุนก็ดังขึ้น สส.ซอนโบยูนนั่นเอง

“ฮัลโหลครับ”

“ฉันเอง ตอนนี้อยู่ต่างประเทศเธอ”

“ครับ ตอนนี้อยู่ประเทศไทย”

“อ้าวเธอ อืม...จะกลับมาตอนไหนล่ะ”

ยองฮุนครุ่นคิดสักพัก

วันนี้อุดมจะตกลงข้อสรุปอย่างไรนะ

อีกฝ่ายมีนิสัยที่ค่อนข้างเรื่องมากและชี้ระวาง

แม้วันนี้จะทำตัวเหมือนเชื่อคำแนะนำว่าเป็นอย่างดีด้วยการให้เบอร์โทรศัพท์ของตัวเองมา แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าคนเชื่อใจใครง่าย ๆ

คนแบบนี้จะรีบให้คำตอบมันหรือ

ไม่มีทางได้ข้อสรุปแน่นอน
ถ้าอย่างนั้น ในทางกลับกันแล้ว การที่ทางนี้แสดงให้เห็นความเคลื่อนไหว
เบาๆ ก่อน อาจจะเป็นวิธีช่วยลดความกังขาของอีกฝ่ายให้น้อยลงได้

“กลับเลยก็ได้ครับ”

“อ้าว จริงเหรอ งานเสร็จหมดแล้วหรือไง”

“ครับ ถ้ารีบบินก็น่าจะกลับไปถึงพรุ่งนี้เช้า”

“ไม่ต้องเดินทางตั้งแต่เช้ามีดีหรือก ไว้พรุ่งนี้เย็นๆ ค่อยเจอกันก็ได้
ไม่ต้องรีบ”

“ขอบคุณครับที่เป็นห่วง โอเคครับ เจอกันพรุ่งนี้ตอนเย็น”

กรรมการผู้จัดการโกซึ่งหยอนถามหลังจากวางสาย

“พรุ่งนี้? อะไร จะปล่อยผ่านไปแบบนี้เหรอ”

“การเล่นตัวไม่ได้มีไว้ใช้กับคู่รักเพียงอย่างเดียวครับ แถมเรายังไม่ได้
บอกด้วยว่าจะให้อะไรเขาได้บ้าง”

“แค่ทำคุณใหญ่ๆ คุยโต”

“ฮาๆ! ใช่ครับ เพราะฉะนั้นเขาเลยสงสัยแล้วก็ไม่ไว้ใจ ในช่วงเวลาแบบนั้น
ถ้าเรายังเดินหน้าต่อ สุดท้ายเขาก็อาจจะมองเราเหมือนบริษัทพลังงานบริษัทอื่นๆ
ที่คิดจะกอบโกยผลประโยชน์จากเขาอย่างเดียวครับ”

“ดังนั้นเลยจะถอยกลับมาหนึ่งก้าวขึ้นเหรอ”

“ครับ เวลาซื้อของก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่เหรอครับ ของที่พนักงานหว่านล้อม
ด้วยวาทิลบีอันแพรวพราวจนเราอมจ่ายเงินซื้อ ก็เป็นเรื่องง่ายถ้าหลังจากนั้น
อยากจะคืนสินค้า แต่ถ้าเป็นของที่ตัวเองตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะซื้อ ก็ทำใจยาก
ถ้าจะเอาไปคืนนี่ครับ”

“กรรมการผู้จัดการขอเข้าใจความรู้สึกแบบนี้แหละ”

“จริงๆ ผมเห็นจากในอินเทอร์เน็ตครับ”

“ฮาๆ...ก็เป็นอย่างที่กรรมการผู้จัดการขเวพูดนั่นแหละ ฉันก็เคยมี
ประสบการณ์เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเลยโดนกรรยาทุบหลังอยู่หลายครั้ง”

“ก็เหมือนกันไม่ใช่เหรอครับ ถ้าเขามาหาพวกเรากครั้งหลังจากคิดหนัก
มานาน ทำที่ในตอนนั้นก็คงเปลี่ยนไปมากจากที่เจอกันวันนี้ครับ วันนี้เขาอาจจะ

เป็นต่อ แต่ตอนนั้นอาจจะเป็นพวกเราก็ได้ครับ”

กรรมการผู้จัดการโกซึ่งฮยอนตั้งใจจะพูดบางอย่าง สุดท้ายก็ปิดปากเงียบ คำพูดของยองฮุนฟังดูมีเหตุผลทั้งหมดก็จริง แต่มันขาดไปหนึ่งอย่าง อุดมอาจจะไม่กลับมาหาเอชเอสกรุ๊ปอีกครั้งก็ได้ ทว่ากรรมการผู้จัดการโกก็ไม่กล่าวถึงเรื่องนั้น เพราะจนถึงตอนนี้ยังไม่มีเรื่องไหนที่ไม่เป็นไปตามคำพูดของกรรมการผู้จัดการชเวของฮุนเลย

ยองฮุนขึ้นเครื่องบินกลับมาเกาหลีในเช้าวันรุ่งขึ้นและเข้ามาจัดการงานที่ค้างไว้ จากนั้นก็เดินทางมายังร้านอาหารเกาหลีดั้งเดิมในย่านชองดัม

“มารอนานแล้วเหรือครับ”

ยองฮุนถามเมื่อเห็น สส.ซอนมารอก่อนแล้ว

อีกฝ่ายเชิญให้ยองฮุนนั่งลงตรงหน้าพลางทำสีหน้ารู้สึกผิด

“ไม่เหรอก ฉันรู้สึกผิดมากกว่าที่เรียกเพื่อนที่กำลังทำงานยุ่ง ๆ กลับมาจากเมืองนอก”

“ไม่เป็นไรครับ ท่าน สส.คงไม่ได้โทร.หาผมเพราะแค่เบือ ๆ ยังไงก็งานจะมีเรื่องสำคัญ จะอยู่เกาหลีหรืออยู่เมืองนอกแล้วมันยังงี้ละครับ”

“ขอบคุณที่เข้าใจนะ”

“ว่าแต่มีเรื่องอะไรเหรือครับ...”

“กินข้าวกันก่อนเถอะ ว่าแต่นายบินไปเมืองนอกทำไมละ”

“อ้อ ผมว่าจะลองเข้าร่วมโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติในประเทศไทยครับ”

“แหล่งก๊าซธรรมชาติ?”

“ครับ ตั้งใจจะทำกิจการค้าร่วมกับบริษัทน้ำมันแห่งชาติเกาหลี แต่ยังไม่ได้ผลลัพธ์อะไรเลยครับ”

“งานสำคัญสินะ ฉันยิ่งรู้สึกผิดกว่าเดิมอีกนะเนี่ย คนกำลังพยายามจะทำชื่อเสียงให้ประเทศที่เมืองนอก แต่นักการเมืองกลับเรียกคนที่ทำงานอยู่ต่างบ้านต่างเมืองมาเพื่อถามปัญหาทางการเมือง”

“ฮาๆ! งานเสร็จเรียบร้อยแล้วไปพอสมควรแล้วครับ ผมเองก็ต้องทำงานเหมือนกัน”

“ถ้าฉันค่อยโล่งอกหน่อย กินก่อนเถอะ”

อาหารอร่อยมาก

ไม่รู้ว่าเพราะเป็นอาหารเกาหลีมือแรกหลังจากที่กินแต่อาหารรสชาติไม่คุ้นชินตอนอยู่ไทยมาหรือเปล่า

หลังจากกินอาหารเสร็จ สส.ซอนโบยุนก็เปิดปากพูด

“ก่อนหน้านี้ฉันเพิ่งเจอกับโดซูยอนมา”

“ช้ากว่าที่คิดนะครับเนี่ย ผมเห็นว่า สส.โดซูยอนจะรีบมาหาซะอีก”

“น่าจะไปเจอ สส.มาหลายคนแล้ว ยกเว้นฉัน สุดท้ายก็เพิ่งมารู้ทีหลังว่าคนที่ใกล้ชิดกับการสืบสวนครั้งนี้มากที่สุดคือฉัน แต่เรื่องนั้นฉันพลาดทำโดนจับได้แบบไม่คาดคิดนิดหน่อย”

“ยังไงครับ”

“ฉันไปเจอกับหัวหน้าทีมสืบสวนครั้งนี้แล้วพูดคุยกันเล็กน้อย แต่โดซูยอนดันรู้เรื่องนั้นนะสิ”

“น่าจะระวังหน่อย...”

“นั่นนะสิ ฉันน่าจะฟังนายแล้วนัดเจอที่โรงแรม...”

“แล้วยังไงต่อครับ”

“โดซูยอนยื่นข้อเสนอมาหนึ่งข้อเพื่อเก็บเรื่องนั้นเป็นความลับ กำหนดไทม์ไลน์มาให้ฉันนะ ขอให้ฟ้องร้องถึงแค่คดีสปอนเซอร์นักการเมืองกับข้าราชการระดับสูงแล้วปิดคดีไว้แค่นั้น”

“ถ้าทำแบบนั้นแล้วเธอจะให้อะไรครับ”

“จะช่วยผลักดันฉันในการเลือกตั้งประธานาธิบดีคราวนี้ บอกว่าตัวเองจะถอนตัวจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีแล้วแอบช่วยฉันแทน”

“ฮาๆ! จริงหรอครับ แบบนั้นก็เยี่ยมเลยสิ”

เห็นได้ชัดว่าเป็นคนดวงดี

ทั้งๆที่ไม่ได้ทำอะไรมาก แต่นักการเมืองคนสำคัญของฝ่ายค้านกลับบอกว่าจะช่วยสนับสนุนให้เป็นประธานาธิบดี

สถานการณ์แบบนี้เกิดขึ้นได้เพราะความโชคดียี่สิบวันๆ

“มันจะดีเหรอ เพราะฉันไม่มั่นใจเลยว่าควรรับไว้หรือเปล่า การสืบสวนนี้มันเป็นไปตามความต้องการของนายนี่นา ถึงโตชุยอนจะพูดแบบนั้น แต่อัยการเองก็บอกว่าไม่อยากไปต่อแล้วเหมือนกัน มันใช้สิ่งที่ถูกต้องขึ้นหรือ”

“จะไปต่อก็คงลำบากใจ...แต่มีสิ่งที่มีสืบสวนต้องการในตอนนี้อยู่ครับ”

“เห็นบอกว่าย่ถ้าหากยอมปิดคดีแค่ตรงนั้น จะช่วยทำให้อัยการสูงสุด รวมถึงพรรคพวกลาออก”

“จริงเหรอครับ ถ้าฉันก็ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้ว”

“งั้นเหรอ”

“ครับ แต่อาจจะไม่ได้จบแค่นี้ก็ได้ คงไม่มีทางยอมแลกเปลี่ยนง่าย ๆ แบบนั้นหรอกครับ”

“ถ้างั้น?”

“ถ้าจะทำอย่างนี้ก็อย่ารับความช่วยเหลือแบบแอบ ๆ แต่ให้รับอย่างเปิดเผยไปเลยครับ เพราะเราอาจจะโดนหักหลังเมื่อไหร่ก็ได้ อย่าประมาทจะดีกว่า”

“มีวิธีหรือไง”

“ถ้า สส.โตชุยอนย้ายพรรคละครับ”

ชยอรุณ กำลังตกที่นั่งลำบาก
เพราะตำแหน่งประธานกรรมการของชินยงไฟแนนเชียล
ทำให้เขากลายเป็นเป้าหมายของโอซองกรุ๊ป
ซึ่งกำลังหาทุกวิถีทางเหมาะสมให้ลูกสาว

แม้ไม่เต็มใจ แต่อำนาจของโอซองกรุ๊ปยิ่งใหญ่เกินกว่าจะต่อต้าน
ชยอรุณ จึงต้องออกหน้าปะทะกับผู้มีอำนาจอีกครั้ง
เพราะเขาไม่มีทางยอมให้พาร์ตเนอร์ที่ตัวเองผลักดันมาจนสิ่งตอบนี้
ถูกแย่งตัวไปเด็ดขาด

การเลือกตั้งประธานาธิบดีที่ใกล้เข้ามา
คือการเดิมพันระหว่างชยอรุณกับโอซองกรุ๊ปอันยิ่งใหญ่
สุดท้ายแล้วใครกันที่จะเป็นผู้ชนะในเกมนี้!

สำนักพิมพ์

ISBN 978-616-18-6596-2

9 786161 865962

ทดลองอ่าน

455 บาท